

«Μου λες αλήθεια;»

Ο Χρίστος Ζάνος συνεχίζει να ασχολείται με το «γαλλικό ζήτημα» και μετά από τη «Γαμήλια Ψευδαίσθηση» του Ερίκ Ασσούς στον «Διόνυσο» ανεβάζει το «Μου λες αλήθεια;» του Φλοριάν Ζελλέρ στο Θέατρο Σκάλα. Τα δύο κείμενα δεν έχουν μόνο κοινή καταγωγή, αλλά και κοινή θεματολογία: οι έννοιες «Illusion» και «Verite» περνιούνται από τους δύο συγγραφείς από τα ερωτικά τρίγωνα και τετράγωνα. Ποιότητα, ευφυΐα, αρτιότητα λόγου χαρακτηρίζουν και τα δύο κείμενα. Όμως αν ο Ασσούς δημιουργεί ένα θεατροποιημένο δοκίμιο πάνω στο θέμα, ο Ζελλέρ γράφει μια κωμωδία... ασύστολη, που δεν κομπάζει μπροστά στο φιλοσοφικό βάθος του «τι εστί αλήθεια;» και το κοινωνιο-λογικό εύρος του θεσμού του γάμου σήμερα.

Ο Μισέλ και η Λοράνς, η Αλίσ και ο Πωλ, μπορείτε να δημιουργήσετε άλλο συνδυασμό των ονομάτων, πάλι ζευγάρια θα σχηματιστούν. Παράνομα, νόμιμα, μόνιμα, προσωρινά. Οι κρυφές σχέσεις φανερώνονται, οι φανερές υπονομεύονται. Ο Ζελλέρ αναρωτιέται αν κάτι μπορεί να απομείνει από την αλήθεια και την ηθική μετά από την πλήρη υποταγή τους στην προσωπική οπτική γωνία του καθενός. Ο λόγος ρέει και το χιούμορ δεν χάνεται στη μετάφραση, επίτευγμα της μεταφράστριας Νικολέτας Κοτσαηλίδου, αλλά και του σκηνοθέτη Χρίστου Ζάνου. Αυτός βλέπει την κάθε ατάκα ως κίνηση πλοκής και ως ψυχολογική λεπτομέρεια, ως βηματάκι στον λαβύρινθο του ψέματος και ως ακτίνα στην αποκάλυψη της αλήθειας. Έτσι, ατάκα προς ατάκα, είναι δουλεμένος από τον σκηνοθέτη και τον πρωταγωνιστή του ο ρόλος του Μισέλ. Ο σκηνοθέτης δεν θέτει μπροστά στον Σοφοκλή Κασκαούνια στόχο να μιμηθεί μια στερεότυπη θεατρική ή κινηματογραφική «γαλλικότητα». Ο στόχος, που πραγματικά επιτυγχάνεται από τον ηθοποιό, είναι η ακρίβεια στην κωμική λεπτομέρεια, ο γρήγορος ρυθμός, η προσαρμοστικότητα στις περιπέτειες του ψέματος και της αλήθειας. Η Πέννυ Φοινίρη, η Μόνικα Μελέκη και ο Σπύρος Γεωργίου είναι εκ των πραγμάτων πιο περιορισμένοι στην ερμηνευτική διαφάνεια, καθώς οι ήρωές τους λένε ψέματα και στους θεατές, ενώ ο ήρωας του Κασκαούνια – μόνο στη γυναίκα, την ερωμένη και τον φίλο του, όχι σε μας όμως. Το σκηνικό της Μαρίζας Παρτζίλη ταιριάζει πολύ στους μετασχηματισμούς των ζευγαριών και στις ανά ζεύγος αναμετρήσεις των ψεμάτων τους. Η μετωπικότητα του σκηνικού και η συμμετρία των μερών του συμβάλλει στην κωμική ταχύτητα της αλλαγής των επεισοδίων.